

AGRESE, APERITIV, AUDIT, BAMBULE, BARIÉRA, BLAMÁŽ, BODÁK, BUNDA, CEDULE, DOJNICE, DRŮBEŽ, DUPLIKÁT, DVOJTEČKA, EXHIBICE, FRUKTÓZA, HERNÁ, HŘEBÍK, CHRUPAVKA, IGELIT, JEŘABINA, KARIÉRA, KOMEDIE, LÁHEV, LOUTKÁŘKA, MAPKA, MOBIL, NÁPIS, ODLET, OMLUVENKA, PAŠTIKA, PORCELÁN, POŠTA, RODINA, ŘEMEN, SEDAČKA, SOCHA, STAVEBNICE, TRASA, TRÍSKA.

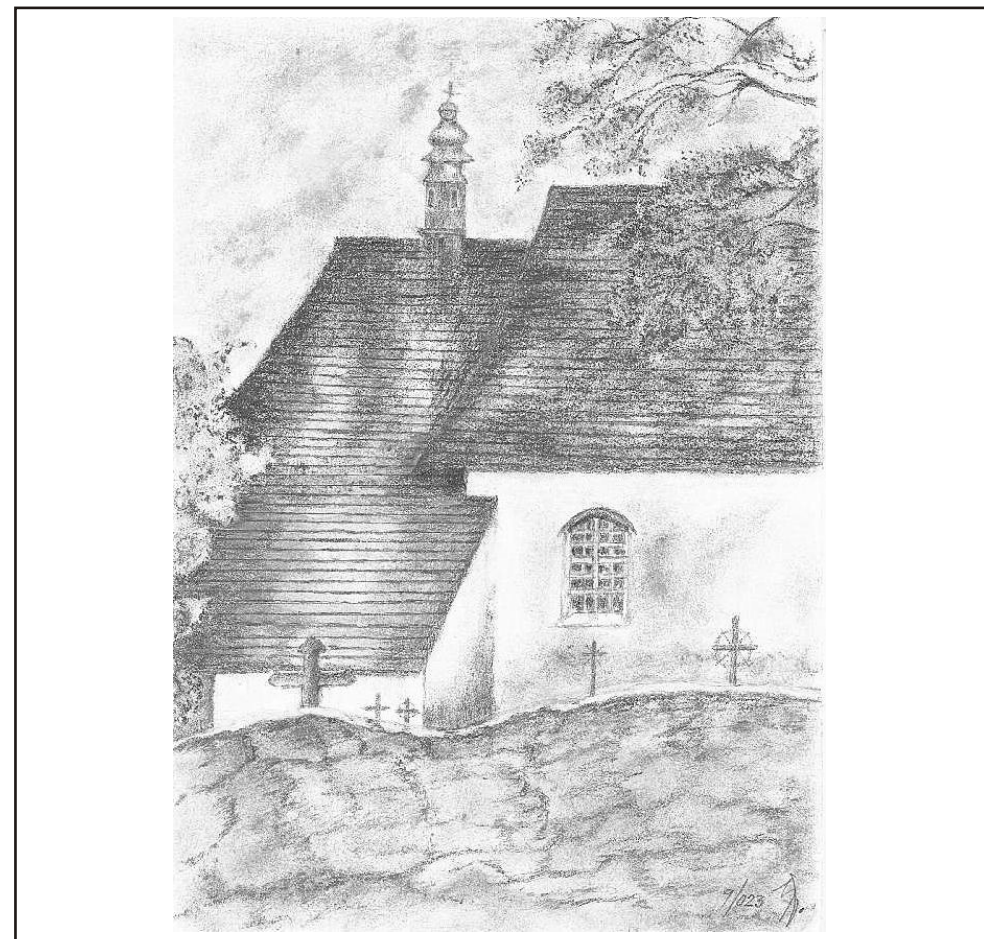
NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. *Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

* Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice.

* Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. * Uzávěrka čísla: 18.10.2023.

NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

Ilustrace: J. Švajdová

ZAŽEHNUTÉ SVÍCE ROZZÁŘÍ HŘBITOVY

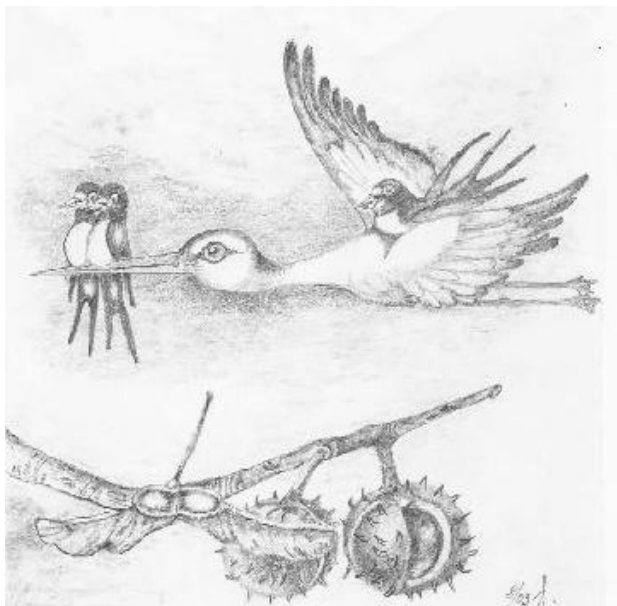
Nastal podzim

Lesem, polem, mezi domy,
neb sluníčko už teď nepálí.
Tráva, kameny a hory,
naši náladu to nezkalí.

Listy žloutnou, den se krátí,
mlha se válí po poli.
Léto se nám již nenavrátil,
kouř stoupá vzhůru do dále.

Ve větru se větve pohybují lehce,
inu kouzelnice našich snů a přání,
ptáčci odletěli na jih, zpátky se jim nechce.
Leť ptáčku, leť! Máš veškeré Boží požehnání.

Renata Janíčková

Ilustrace: J. Švajdová

ZPRÁVY Z NAŠICH DĚDIN

Obec Březnice zve všechny aktivní dříve narozené na tradiční HUDEBNÍ ODPOLEDNE PRO SENIORY, které se koná v pátek 24.11.2023, od 15 do 20 hod. v sále obecního domu.

Občerstvení zajištěno.

Na zpravodaj Naše dědiny jste darovali v Salaši 200,- Kč, v Březnici 300,- Kč a soukromý dárc 1000,- Kč. Děkujeme.

Dušičkové pobožnosti na našich hřbitovech budou:

v Salaši - 4. 11. 2023 v 15:00 hodin

v Březnici - 5. 11. 2023 v 15:00 hodin.

SDH, ZŠ a MŠ Bohuslavice u Zlína zvou malé i velké na Lampionový průvod a zpívánky na sokolovně. Akce proběhne v pátek 3.11.2023 za každého počasí, sraz je v 16:45 hod. u kaple v Bohuslavicích. Děti - vezměte si s sebou lampiony a rodiče baterky.

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 15. listopadu 2023.

POZVÁNKY DO NAŠICH DĚDIN

SRPŠ Březnice Vás srdečně zve na

DÝŇOBRANÍ

29.10.2023
od 14hod. v Obecním sále

Tekuté občerstvení pro malé i velké na místě je zajištěno.
Po vyřezání dýní budeme opékat špekáčky (špekáčky pro děti jsou zajištěny).
Dýně si doneste vlastní.

Těšíme se na Vás tím SRPŠ!

Memento mori - pamatuj na smrt

Návštěvy hřbitova a vzpomínky na naše zemřelé ožívají každoročně ke konci roku v měsíci listopad. Přijměme povzbuzení apoštola Pavla z jeho listu Soluňanům: „Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel a vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním.“

Proč musí člověk vůbec zemřít? Máme sklon říkat: „Protože se tělo opotřebovalo a vyčerpalo.“ Vznikáme, rozkvétáme, dosahujeme vrcholu, po kterém pak s přibývajícím věkem následuje úbytek vitality. Smrt je tedy součástí našeho života. Umírání snad ovšem není jen věcí okamžiku, nýbrž je to proces. A každý kdo tento proces prodělá, má před žijícím výhodu jedinečné zkušenosti umírání. Nemohla by to být ta rozhodující životní zkušenost? Smrt by pak přinesla to, co je ještě třeba rozvinout ke zralosti: Tu se každé dítě stane dospělým a ten dospělý setřese to nehotové, čím je ještě zatížen. I slabomyslný a psychicky narušený člověk, který po celý svůj život zůstal duševně zaostalý, ba dokonce nenarozené dítě - všichni by pak měli možnost v umírání dovést svou lidskost k rozhodnutí a ke zralosti.

Pak by byla smrt nejen soumrakem - jak to z vnějšku vypadá - nýbrž posledním skutkem člověka. Teprve když se člověk podívá přes hranice a uvidí celek života - rozpozná smysl svého osudu a Boha jakožto střed života. Také ten, kdo nikdy neměl vztah k Bohu, protože vyrostl v nevěřící rodině nebo protože mu Bůh byl popsán jako pohádka nebo jako tyran, má pak možnost přinejmenším ve smrti osobně Boha potkat. Přesto by bylo lehkomyšlné, kdybychom se po celý život nestarali o Boha v naději, že na to přece bude ještě čas ve smrti. Kdo ví, jestli pak sebereme sílu, abychom náhle popřeli vlastní minulost a orientovali se proti všem životním zvykllostem. Co bychom chtěli být v budoucnosti, musíme začít v současnosti.

Toto poslední rozhodnutí člověka by pak bylo buď potvrzením jeho vlastního dřívějšího chování, nebo by bylo korekturou, snad odvoláním celého dosavadního života. A toto rozhodnutí je pak konečné a neodvolatelné. Všechna nevědomost, všechna nerozhodnost přestane se smrtí. Za ní je jen definitivnost. „Jak strom padne, tak zůstane ležet.“ Bible říká, že smrt zpečetí osud člověka navždy.

P. Jaroslav Polách

Zastupitelé obce Březnice Vás srdečně zvou na

Slavnostní otevření zrekonstruované části Obecního sálu

16.11.2023

od 17 do 20hod.

Můžete se těšit na komentovanou prohlídku zrekonstruovaných prostor, sportovní vystoupení dětí z Březnice a drobné občerstvení.

ŘÍJEN 2023

ŘÍJEN 2023

Hasičský les - Bohuslavice u Zlína

V sobotu 7.10.2023 jsme jako jednotka dobrovolných hasičů uspořádali akci pro děti i dospělé s názvem Hasičský les, který byl odlišný od klasických pohádkových lesů. Tento nápad vznikl, aby se nejen děti seznámily s hasičským prostředím, ale aby se též dozvěděly, co takový hasič umí a dělá. Všichni účastníci si prošli 6 stanovišť, na kterých je čekaly různé úkoly. Děti se naučily telefonní čísla pro případ nouze a rodiče si mohli nechat změřit tlak. Děti na dalších stanovištích přiřadily, co potřebuje správný hasič při zásahu, zkusily si spojení vysílačkou a hasily „hořící“ domek vodou. Po tomto stanovišti se děti posilnily „frukem“ a malým občerstvením, aby se jim po náročné trase lépe pokračovalo dál. Pro rodiče byla vytvořena dráha, ve které si na konci museli obléct zásahové vybavení (oblek, boty, rukavice a přilbu). Z tohoto stanoviště si odnesli vzpomínku v podobě fotky v hasičském obleku. Na posledním stanovišti se děti naučily motat hadice a vázat základní uzly.

Po procházce lesem se celá akce ukončila na hřišti pod školou, kde čekala na dětské účastníky odměna v podobě medaile s dráčkem Soptíkem, špekáček a vajíčko s překvapením. Samozřejmostí bylo také občerstvení pro dospělé.

Největší úspěch ovšem sklídl skákací hrad ve tvaru hasičského auta, na kterém se postupně vyřídili všichni - jak děti, tak dospělí.

Myslím si, že celá akce se náramně vydařila. Počasí nám přálo krásných slunečných 22 °C a na první ročník přišlo vcelku i hodně lidí. Díky ohlasům, které jsme měli po celou dobu, ať už v lese, či po skončení této akce, můžu už teď s jistotou říct, že Hasičský les se nekonal naposledy.

Chtěl bych moc poděkovat mé jednotce, obci Bohuslavice u Zlína, SDH Bohuslavice u Zlína a dobrovolníkům, jak už v bufetu, tak u hlídání hradu, fotografovi, nebo při přípravě vynikajícího svařáku. Nemůžu a nechci zapomenout taky poděkovat drahým polovičkám za pomoc na stanovištích a trpělivost, protože týden před lesem a celá sobota, byla pro některé hodně časově náročná. V neposlední řadě děkuji za výbornou spolupráci Bohuslavským tetkám, které zpestřily stanoviště s „hořícím“ domkem.

POZVÁNKY DO NAŠICH DĚDIN

Amatérská Improvizační Divadelní Společnost

uvádí

bláznivou komedii

na motivy divadelní hry Claude Magniera

OSKAR

o záměnách

**OSOB, KUFŘÍKŮ, ŠPERKŮ A
SPODNÍHO PRÁDLA**

pátek

3. listopadu 2023

19:00 hodin

Sokolovna Březnice

Vstupné dobrovolné

Ilustrace: Radim Bárta

Křesťanský humor

Otec si po návratu z kostela stěžuje:

“Ta mše dnes nestála za nic - varhaník hrál falešně, zpěváků bylo málo, kázání bylo příšerné....”

Synek říká: “No za těch 10 korun, co jsi dal “do zvonečku” za celou rodinu, to docela ušlo.”

Velké díky sponzorům: Autoservis a pneuservis Libor Buchta, David Prachař, Hamag spol. s.r.o., Miroslav Prachař doprava a mechanizace, MS-Dent spol. s.r.o., PH-Mobil spol. s.r.o., Tomáš Vlček, Umělecké kovárství a zámečnictví Hujččec, Vest spol.s.r.o.

Zvláštní poděkování patří mojí ženě, Silvii Minaříkové, která nám vytvořila kompletně grafické zpracování plakátů a jiných tiskovin na jednotlivých stanovištích a hřištích.

Výdělek z dobrovolného vstupného a bufetu bude plně použit na dovybavení naší jednotky.

Už teď se na všechny těšíme příští rok.

Minařík Tomáš, velitel JSDHO Bohuslavice u Zlína

Tradiční posezení se seniory na Salaši

Jednoho krásného teplého slunečního dne na kopečku na Salaši se zapojilo pár občanů Salaše, aby přichystali pro naše seniory každoroční posezení, občerstvení, výzdobu, které zařídila KMČ Salaš a ČČK.

Byla sobota 7. října, půl 2. odpoledne a už nás překvapily první známé tváře našich občanů v důchodovém věku. S úsměvem na tváři jsme naše seniory přivítali a začali jsme nosit dobroty na stůl. Když většina našich milých babiček a dědečků dorazila, byli jsme převelice šťastní. Jako vždy nesměla chybět na setkání nejstarší občanka Salaše.

Setkání zahájila pracovnice městské místní části Salaš - paní Renata Janíčková. Přivítala všechny přítomné a seznámila je s následujícím programem.

Jako první nám zazpívaly krásné písničky naše holky - Natálka a Nikolka B. a zarecitoval nám básničku Richard B.

A jako hlavní hřeb sobotního odpoledne nás dojela překvapit, zahrát a zazpívat cimbálová muzika - ROVÁŠ. Všichni jsme zpozorněli, co se děje?! Housle, cimbál, kontrabas a ten hlas, co se rozléhal po celém sále, to byla slast pro naše uši. Vína, slané i sladké občerstvení, všeho měli naši senioři dostatek, a tak celá atmosféra zapadala do celého odpoledne. Naši senioři se samozřejmě připojili k muzice, zpívali, tleskali a dokonce přišlo i na tanec. V tomto duchu se to táhlo až do večera. "Nádhera" pomyslela jsem si.

Bylo to krásné, příjemné odpoledne, kdy jsme se mohli setkat a zavzpomínat na dřívější časy. My Salašáci.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem pořadatelům, kteří se o toto příjemné odpoledne postarali.

Renata Janíčková

Milion dětí se modlí růženec

Ve středu 18. října jsme se připojili i v našem kostele k celosvětové výzvě: Milion dětí se modlí růženec. Barvy zapálených svící znázorňovaly jednotlivé světadíly, za které se děti modlily.

Co říct závěrem? Že ne vše ze „světa“ je vždy pro nás dobré a přínosné a že je potřeba se držet zdravého rozumu, vlastních kořenů a tradic, pro naše předky tak tvrdě vybojované.

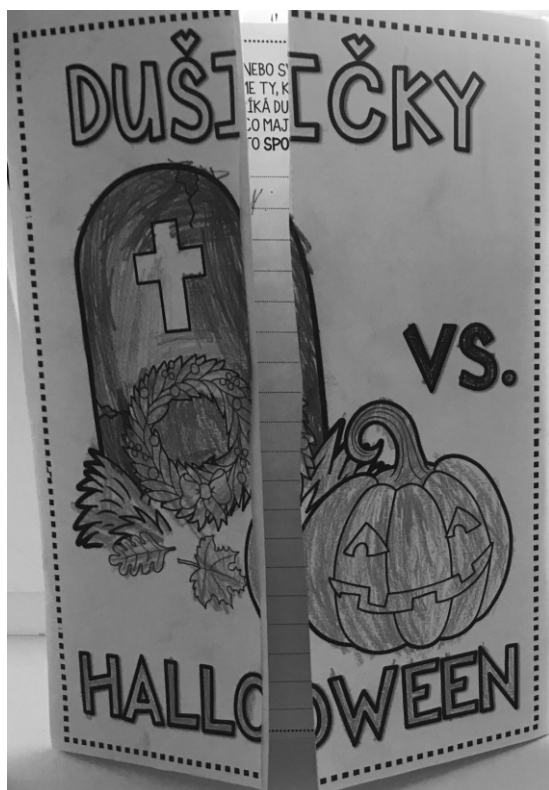
Dušičky. Naše české dušičky. Slavnost Všech svatých; Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Vzpomínáme na zemřelé, na ty, kteří nás milovali a my milovali je. Navštěvujeme hřbitovy, hroby zdobíme květinami, zapalujeme svíce, modlíme se... Krásně tuto úctu vyjádřil ve svém pastýřském listě (16.10.2016) arcibiskup Jan Graubner, kdy vysvětloval, proč je důležitá láska k zemřelým. Použil i nádherné přirovnání: ....„*Jejich těla ukládáme do země jako semena posvěcující svět.*“ ...

Magdaléna Běřáková

Čerpáno z:

Wikipedia.cz (www.czech.wiki)

Fatym.com (Dial'nica do pekla od Anton Selecky; Stefan Patrik Kovac)

Fotografie ze setkání salašských seniorů

Vzpomínka

Ze dvorku malého domku u potoka se ozvalo: „Strýcu, přidej ještě na tu fůru...“, strýc ale začal poučovat svého malého synovce - „víš, jak tá kravka to má těžké do kopca až k Mandáku? Večer bych chtěl mět od ní mléko, tak jí mosím ulevovat...“

A tak strýc Tonek jel raději s málem, aby šetřil svou živitelku.

Takto se ozvaly vzpomínky mého manžela, který se strýcem vyrůstal od útlého dětství. Jeho prostřednictvím bych chtěla i já zavzpomínat na člověka, který na mne zapůsobil svou dobrotou i citem.

Tonek byl svým způsobem člověk opuštěný a mnozí v něm nacházeli podivínské chování a také se k němu tak chovali.

Jeho život byl prostý - narodil se do rodiny se šesti sourozenci. Chaloupka byla pro tak početnou rodinu velmi těsná. Jizba (větší světnice), ve které byly dvě postele, stůl, židle, lávky a kachlová kamna. Malá síňka, ze které se dalo jít do kuchyňky, kde byl malý stůl a jedna židle. V rohu této místnůstky vedlo pár schůdků do malého sklápka, kde se skladovala řepa a brambory.

Ze síňky vedly schody na komoru, kde se skladovalo obilí a později zde spávali i starší sourozenci. Též sloužila i k uložení oblečení, kterého bývalo poskrovnu.

K chalupě přiléhala chlév se dvěma kravami. Ve stodole měli vůz, náradí a na „patrech“ uložené seno. Na dvorku bývala drůbež. Tak to bývalo ve většině dřívějších domácností. Rodina žila z toho, co se urodilo na poli. A nebylo to lehké - pole kamenité, hnojilo se jen od dobytka. Úroda všelijaká. Každý měl na svém pozemku pár ovocných stromů, které přispívaly k obživě tak početných rodin. Strava byla jednoduchá. Ze švestek se vařila „lízačka“ (povidla), z jablek křížaly. Švestky se připravovaly na „lésy“ (síta). Tenkrát skoro u každé chalupy bývala sušárna na ovoce, a když nastal ten správný čas, vonělo to po celé dědině. Slivovice ze švestek byla velkou vzácností a sloužila jak k radosti, tak v léčitelství.

Obživu poskytovala i kráva, koza, drůbež. K pití bývala „cikorka“ (káva), „bunč“ (kvašená šťáva z jablek). Hodně se pěstovalo zelí. V pátek bývalo vždy něco z těsta. Maso patřilo do neděle. Nejčastěji to bývala drůbež. Při podělování patřilo stehno vždy hospodáři, ostatní se museli nějak podělit a olízat kosti s omáčkou a ještě něco zůstat na další den. Rohlík byl velká vzácnost - jedenkrát týdně je pekl pekař. Zároveň pekl i chléb sobě, pak zákazníkům. Bochníky označené značkou se vozily do pekárny na trakaři. Chlebem se neplývalo - dětem se rozděloval. Vždy byl zabalen v čistém plátně a na svém místě. Byl to Boží dar.

Kde se vzal Halloween a dýně ?

Samotné slovo Halloween pochází ze slovního spojení „All Hallows' Eve“ v překladu „předvečer všech svatých“, tj. 31. října. A to je možná příčina, kdy si lidé pletou a zaměňují Halloween s křesťanským svátkem Všechny svatých a Dušičky.

Halloween - jeho původ je pohanský. Pokud půjdeme hlouběji do historie, přivede nás až k tajné keltské společnosti do roku 300 př. n. l. Vysoce postavení jedinci této keltské společnosti se nazývali Druidi a zastávali funkce věstců, soudců, léčitelů, kněží, básníků a učenců. Později se Druidi začali „chápat“ jako čarodějové.

Každý rok, na počest svého pohanského božstva „Sambain“, oslavovali festival smrti. Druidi chodili dům od domu a pro své bohy žádali dary - mnohdy i lidské oběti v podobě dětí a panen. Pokud obyvatelé odmítli dar dát, vyslovovali nad daným domem kletbu smrti. Odtud pochází výraz „Trick nebo Treat“ = „zlořečení nebo dar“, nebo-li „když ne dar, tak kletba“. Na cestu si svítili vydlanými řepami, vyřezanými do podoby tváře. Uvnitř hořela svíčka z lidského sádla, které pocházelo z předchozí oběti. Řepy představovaly ducha, který jejich kletby působil účinnými. Pokud však dosáhli svého a obdrželi dar, jako vděk před domem tuto řepu zanechali. Takto označený dům d'áblové „nechali na pokoji“, vždyť už satanovi byl zasvěcen.

V 18. a 19. století se tento zvyk dostal do USA, kde řepy nahradili dýněmi. Duch, který v těchto lampách přebývá, byl nazván Jock později Jack, z toho „Jack-o-lantern.“

V současné době je 31. říjen největší svátek satanistů, oslava čarodějů, zlých duchů a strašidel. Je oslavován jako festival smrti. Je známo, že v USA, Austrálii i jinde vykonávají satanisté tuto noc rituální vraždy. Vždyť i nejvyšší pohanský kněz říká: „Označené domy vyřezanou dýní se svíčkou - symbolem prokleté duše - poukazují na ty, kteří sympatizují se satanisty a pohanskými rituály.“

* * *

Věřím, že každý člověk touží být šťastný a proto nerozumím tomu, proč lidé, kteří si přejí štěstí, zdraví, lásku pro sebe a své blízké, si před domy umisťují symboly zla a smrti?!

Myslím si však, že mnoho těch, kteří tak činí a před své domy si umisťují vyřezané dýně, nemají ani ponětí, co dělají, na co poukazují, s čím sympatizují. Zkrátka bezmyšlenkovitě naskočili na „módní vlnu“ nebo si myslí, že jde o nevinnou „hru“.

105 let od ukončení 1. světové války a vzniku Československé republiky

Důvod proč válka začala? Protichůdné zájmy a napětí mezi evropskými mocnostmi. Bezprostřední záminkou začátku války se stal atentát na arcivévodu a následníka trůnu Františka d'Este 28. července 1914. Atentát spáchal příslušník Mlada Bosna Gavrilo Princip v Sarajevu.

Jako odpověď vyhlásilo Rakousko-Uhersko válku Srbsku. Následovaly mobilizace Německa, Ruska a Francie a během jednoho měsíce se ocitla ve válce celá Evropa. Proti sobě bojovaly dvě uskupení. Trojdhoda - Francie, Rusko a Velká Británie a Trojspolek - Rakousko-Uhersko, Německo a Itálie, brzy se přidalo Turecko a Bulharsko. Boje tak probíhaly na několika frontách v Evropě.

Vojáci šli do války s nechtí, čeští odvedenci obzvlášť. Nemilované a Čechům nepřející Rakousko-Uhersko povolalo naše české muže do boje proti Slovanům. Nejdříve museli válčit proti Srbům, vzápětí proti Rusům a později s Němci opět proti Slovanům na ruské frontě. Vojáci se stále utěšovali myšlenkou, že válka bude krátká a brzy skončí. Bojovalo se dlouhé čtyři roky. Pověstná bitva na Piavě byla typickou zákopovou válkou. Vojáci, naši krajané, žili měsíce v chladu, plískanicích a vlezlém, mazlavém blátě. Pak, na konci války, byly postupně mezi bojujícími stranami podepisovány separátní mírové dohody. Tu poslední podepsalo Německo 11. listopadu 1918 s Francií.

Proto se konec války připomíná 11.11. v 11 hodin. Tato nesmyslná válka si vyžádala miliony lidských životů, a to nejen vojáků, ale také nebývalé množství civilního obyvatelstva.

Rakousko-Uhersko se pomalu rozpadalo a na jeho troskách vznikly nové státy: Rakousko, Maďarsko a 28. října 1918 Československá republika.

Z obce Březnice bylo ve válce celkem 154 mužů, dvacet pět jich padlo na různých frontách a bojištích v cizích zemích a jsou většinou pochováni na neznámých místech. Byli to tito:

Tomáš Balajka čp. 56, Josef Hanák čp. 170, Josef Šturma čp. 80, Alois Valerián čp. 9, Leopold Faldík čp. 32, Jan Polášek, František Polášek, Jaroslav Polášek čp. 47, Josef Hanačík čp. 100, Leopold Košař čp. 101, Jan Slezák čp. 80, Jaroslav Mikel čp. 87, Adolf Kadlčák čp. 152, Julius Úl čp. 93, František Polášek čp. 120, František Slováček čp. 175, Alois Slezák, František Chlud čp. 206, Josef Hlavička čp. 216, František Slezák, Josef Zapletal čp. 236, Antonín Hlušík čp. 46, Josef Vyoral, Josef Hanačík, František Vavruša.

Na útrapy a válečné zranění zemřeli doma Rudolf Slováček čp. 41 a Vincenc Lečík čp. 150.

Na památku padlých Březničanů byl roku 1935 vybudován Památník padlých, mezi kostelem a základní školou. Slavnostně odhalen byl 28. října 1935. Na jeho vybudování přispěli Březničané, rodáci, děvčata z Dolních pasek, legionáři a farníci i z okolí.

Tato krutá a zbytečná válka byla označována jako Velká válka až do roku 1939, pak se jí dostalo označení 1. - První světová.

Oldřich Vavruša

Byla to tenkrát taková doba a lidé si vážili toho, co každý měl i když je potkávaly radosti i starosti.

V roce 1947 bylo velké sucho. I tráva bývala vzácná. Tonek dokonce chodil vyžínat trávu až do Zlína. Chodilo se i do lesa na „kyselicu“ (kyselá tráva). Vyžínala se každá mez a krmilo se „letinou“ (tenké vršky větviček keřů). Něco z těchto „dobrot“ se sušilo na zimu jako náhrada sena.

Postupně Tonkovi sourozenci založili své rodiny a v chaloupce zůstal jen on s matkou. Neoženil se, snad prý měl nějakou nešťastnou lásku. Hospodařil sám a později, když matka částečně oslepla, pomáhala v domácnosti sestra Anna, která se starala o vaření. Matka zanedlouho po úraze zemřela.

Tonkovi přibýváním let ubývalo zdraví a tak postupně se musel zbavovat i starostí s hospodářstvím. Aby měl aspoň něco živého na dvoře, pořídila mu rodina beránka. Jeho chaloupka patřila mezi udržovaná stavení.

U potůčku pod jabloní dřevěná lavička a pod ní trsy voňavých fialek. Tak to já vidím ve vzpomínkách, když jsem strýce Tonka s malým synem navštěvovala. Vždy posečená tráva, torzo dřívějšího hnojiště a na lavičce Tonek - drží berana za obojek, aby nám neublížil. On totiž hrál roli hlídače a nerad pouštěl cizí na dvůr. Chlácholení hospodáře mělo vždy účinek a my mohli besedovat. Rád se podílel se svými myšlenkami a vždy jsem slyšela srdečné pozvání k další návštěvě.

Později se přihlásily vážné zdravotní problémy a Tonek musel do nemocnice. Domluvili jsme se s manželem, že mu uděláme změny v jeho bydlení. Obstarali jsme mu nový nábytek, vše vyčistili, na okénka pověsili záclonky... a nevěděli jsme, co na to řekne, až se vrátí.

Vidím to jako dnes, že přede mnou stojí se slzami v očích a otevřenou peněženkou, strká mi ji do rukou - ať si vezmu kolik chci!

Hřálo nás u srdce, že jsme mohli opuštěnému Tonkovi udělat radost a to stálo za všechny dary, které nabízel!

Jeho nemoc ale pokračovala dál, znovu musel do nemocnice. Snad čekal na nás, až se vrátíme z dovolené a Tonkova chaloupka osiřela.

Někteří tvrdí, že ohlížet se zpět není dobré. Mám ale opačný názor, zvláště v této nelehké době, plné nervozity, spěchu a strachu. Jsme s manželem už pokročilí pamětníci, a proto si říkáme... vzpomínko, neutíkej, zastav se a pohlad' naši duši...

Jindřiška Švajdová

P.S. (Mand'ák - název části lesa)

Miloš Mikeščík

Pro dnešní mladé už skoro neznámý pán, pro nás starší v březnické farnosti pojem.

3. prosince by oslavil 70. narozeniny. Bohužel už o něm můžeme mluvit v minulém čase.

Od mala byl nadšeným ministrantem na rodné a milované Salaši, později každou nedělní i sváteční mši slavil ve farním kostele v Březnici. Nechyběl u zrodu myšlenky stavby bohuslavické kaple, prožíval přípravy i stavbu a každou neděli šlapal pěšky z kopce, aby se po mši setkal s kamarády na pivku. Byl u všech významných událostí ve všech našich kostelích. Vzhledem k hlubokému náboženskému vzdělání uměl bez trémy reprezentovat farnost, nebál se hovořit s významnými církevními hodnostáři a uměl se v této společnosti chovat. Jeho projev při pravidelném čtení byl nepřeslechnutelný, proto si všichni mysleli, že z něho bude kněz. Miloš si ale vybral jiné povolání. Stal se inženýrem ekonomie a celý svůj profesní život se tomuto oboru věnoval. Po mnohaletém ředitelování na finančním úřadě v Otrokovicích se kvůli ozývajícím se zdravotním problémům rozhodl odejít do předčasného důchodu. Těšil se, až bude ve své rodné chaloupce odpočívat, číst všechny nashromážděné knihy, ale místo toho rok od roku chřadl a ztrácel o vše zájem. Nakonec i přestal chodit do kostela, jelikož mu to už jeho zdravotní stav nedovoloval.

28. prosince 2022 přišla smutná zpráva - Miloš zemřel. Mě zastihla na hřbitově, kde jsme byli zapálit svíčky Robertovi, který nás nečekaně opustil přesně před 2 lety (28.12.2020). Zvláštní shodou okolností anebo Božím řízením mají tito dva kamarádi stejné datum úmrtí...

„Kluci“, nikdy nezapomeneme a jsme s vámi v modlitbách.

Kamila Masaříková (*Klívarová*)

Poslední říjnové dny záplava květin a zažehnutých svící hřbitovy rozzáří. Druhého listopadu za těmi, kteří nás již opustili, naše vzpomínky letí.

Kráčeli jsme spolu údolím žalu i blaženosti a často i chodníčky, plnými nesnází. Však každé to naše putování poctivé bylo. A jen láska a úcta k Vám, mé vzpomínky provází.

Už nikdy mne Vaše ruce nepohladí a vlídná slova konejšit již neumí. A já nemůžu Vám více dát, nežli květ a za život poděkování.

Bože prosím, obejmí mé drahé ve své náruči!

Co když je život jenom pouhý mžik, co uletí v okamžení?

Ta vteřina, jež právě uplynula, nikdy se víc nevrátí. Zas už se Nebe se Zemí snoubí, o tajemství bytí si vypráví. Sametová tma se tiše na krajinu snáší, Plejády noční oblohu rozzáří.

A dnešní den další list v kalendáři obrací.

Skvostné podzimní dny Vám všem

Marie Nevěliková

**„Dokud bude trvat podzim,
nebudu mít dost rukou, plátna a barev,
abych namaloval ty krásné věci, které vidím.“**
/Vincent van Gogh/

KNIHOVNICE ZLÍNSKÉHO KRAJE PRO ROK 2023 TITUL KNIHOVNICE PRO ZLÍNSKÝ OKRES UDĚLEN PANÍ SILVII MINAŘÍKOVÉ

Je mi velkou ctí představit vám letošní knihovnici roku, kterou se stala naše paní knihovnice Silvie Minaříková. Dne 17. října obdržela toto ocenění z rukou hejtmana Zlínského kraje a dalších zástupců kraje a Knihovny Františka Bartoše ve Zlíně.

Všichni, kteří naši malou knihovničku navštívujeme, víme, že si titul "Knihovnice Zlínského kraje" velmi zaslouží díky své nápaditosti, pracovitosti a vůbec přehledu ve světě knížek. A taky doufám, že tímto úspěchem naláká i spoustu nových čtenářů.

Já osobně moc gratuluji a děkuji za mnoho hodin strávených v naší knihovně nad rámeček otevírací doby. Také doufám, že ji tato práce jen tak neomrzí a našim čtenářům se bude věnovat a radit ještě spoustu dalších let.

Světlana Bilavčíková, starostka obce Bohuslavice

... a vteřina, co uplynula, více se již nevrátí

Neochvějně jeseň již na svém trůnu sedí, ubývá světla a noci přibývá, do skvostného šatu zas se krajina halí, a člověka před tou nádherou k pokleknutí nabádá.

Ty nejkrásnější barvy roku, opět nám laskavá příroda propůjčí a vzduch babího léta, bohaté plody provoní. No ono to provonění asi nebude tak velké, jak jsme čekali. Letošní rok totiž na úrodu lakomý byl. Snad jen jahody si pochvalu zaslouží, ty stále ještě nás ke skromné hostině zvou.

A taky rajčata, papriky, dýně a hrozny nám trochu té radosti udělaly. Však jablíček ani na štrúdl se nenašlo. A co hůř, po mnoha letech jsme ani jednu naši trnku neokoštovali. Ale co, všechno zlé je pro něco dobré. Alespoň jsme záda francovkou natírat nemuseli. Naštěstí stále jakési zásoby trnkové medicíny ve sklepě máme a tak pár veselých písniček si s potěšením jistě zazpíváme.

Jak jsem někde načetla, uplynulé září, nejteplejším od roku tisíc sedm set sedmdesát pět, bylo.

A co víc, letošnímu roku k získání zlaté medaile za ten nejteplejší v historii záznamů, už moc neschází.

A protože je prý jen pramalá naděje, jak se neustálému stoupání teplot zabránit dá, vypadá to, že se na té naší Planetě asi brzy uvaříme. Však ne všichni vědci stejný názor mají, ti druzí nám nástup doby ledové předvídají. To jiné vědecké studie zase praví, že naprostý kolaps planety nastane, až populace počtu jedenácti miliard dosáhne. Což prý doba nedaleká je.

Jen těžko se ve všech těch predikcích orientovat dá. Ale zaslechla jsem, že snad prý křišťálová koule zaručeně pravdivou odpověď zná.

Ano, občas člověk s obavami do budoucna hledí. Však naplní-li se, třeba jen částečně, slova badatelů, pak si myslím, že lidstvo všelijaké zbytečnosti kvapně řešit přestane, protože každý s každým zápas o přežití povede. Stačí se třeba jen zamyslet nad tím, jak rychle voda z půdy mizí. Kdo je jen trochu k přírodě vnímavý, nemůže si nevšimnout, že to sucho vskutku alarmující je. Možná to tak v tento moment nevypadá, ale boj o základní zdroje již dávno začal. Zatím se stále ještě na palubě Titaniku tancuje. Za jak dlouho však Valčík na rozloučenou hrát se začne...?

Když jsem se pídila po tom, co se s tímto světem děje a proč, vzpomněla jsem si na slova Alexandra Solženicyna: "Lidé zapomněli na Boha, to je důvod, proč se to všechno stalo."

No, vyhlídky to neradostné jsou, ale: "Proč stahovat gatě, když brod je ještě daleko."

Třeba je ještě čas, aby si lidé uvědomili, že nelze jen brát a nevracet, a že proti Přírodě se moc bojovat nedá. Ta bitva je totiž zcela jistě už předem prohraná.

První dekáda říjnová, přinesla nám nádherné, příjemnými teplotami naplněné dny. Pravda, na salašskou pouť, která desátý měsíc zahájila, krapánek se i ochladilo. A v našem krbu první polénko píseň babího léta zazpívalo. Však vzápětí opět teploty nad dvacítku šplhat začaly.

Jaká zima nás čeká, zatím jasné není. Ale možná nedávná večerní bouře nám něco napoví: „*Bouřka v říjnu, třeba malá, sotva na to zima stálá.*“

Psal se desátý říjen roku tisíc osm set třináct, tedy dvě stě deset let tomu zpět, kdy se do prosté italské rodiny hokynáře a přadleny, narodil geniální hudební skladatel, Giuseppe Verdi.

Jeho prvním učitelem byl místní farář, který ho hře na varhany naučil. A tak se tento nadaný hoch již v osmi letech varhaníkem v místním kostele stal. Zajímavostí je, že když dělal přijímací zkoušky na konzervatoř v Miláně, přijat nebyl. Jeho soukromý život však docela tristní byl. Zemřely mu obě děti i manželka. Útěchu hlavně v tvrdé práci nacházel. Ve svých třiceti čtyřech letech byl již světoznámým skladatelem. Jeho opery, kterých asi třicet napsal, stále na repertoáru světových operních scén jsou.

Triumfální úspěch mu přineslo mistrovské dílo Nabucco. Vypráví se, že když jednou Verdi kolem divadla La Scala šel, známého impresária potkal. Ten mu libreto Nabucca dal. Doma umělec libreto odhodil a to se otevřelo na stránce, kde byl napsán žalm: "Va, pensiero, sull' ali dorate - Leť, myšlenko, na zlatých křídlech." A tak skladatel slavný sbor Židů komponovat začal.

K nejznámějším dílům, kromě Nabucca, patří třeba La Traviata, Rigoletto, Aida, Macbeth.

Když Verdi v osmdesáti sedmi letech zemřel, velkolepý pohřeb mu vystrojen byl. Tisíc zpěváků tam „Va pensiero“ zpívalo, a dirigoval slavný italský dirigent Arturo Toscanini.

Giuseppe Verdi je pochován v kapli Domova pro přestárlé hudebníky v Miláně, kterému též všechn svůj majetek odkázal.

Teplé dny pomalu již krok zpátky udělaly a slunečná odpoledne babího léta, vládu podzimu předala. Krajina temperament za klid vystřídala a ke spánku se zvolna ukládá. Stromy listí sypou na zem a já opět zjišťuji, kolik práce jsem zas nepostíhala. Nevadí, stejně bych tu naši zanedbanou zahradu za žádnou jinou nevyměnila. Živočichové rozmanití v ní svobodu a domov našli. Dravost a divokost přírody tu neschází. Vidím tu naši zahrádku plnou dobrodružství, a to vše nám jakési tajemno přináší. No a díky vši té zvláštnosti a obyčejnosti víme, kdo jsme a že právě tady patříme.